Sportul Brãilean

An 6. Nr.6 Apariție anuală decembrie 2014

Direcția Județeana pentru Sport si Tineret Braila

Publicație realizată de Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Brăila

"Marile realizări sunt atinse
nu prin putere, ci prin perseverență."
Samuel Johnson
poet și eseist englez

În acest număr:
Interviu cu Diana Mocanu

Articole despre:

Natație
Ecvestră
Olimpism
Handbal
Arte marțiale
Fotbal
Sportul pentru Toți

MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI

Publicație realizată sub patronajul
Academiei Olimpice Române -
filiala Brăila

SUMAR

- ★ Paginile 3-4-11 - Interviu cu Diana Mocanu
- ★ Pagina 5 - Hipodromul Brăilei: Ultima cursă ecvestră
- ★ Pagina 6 - Sportul în cartier
- ★ Pagina 7 - Confesiuni: În prima divizie de fotbal
- ★ Paginile 8-9 - Academia Olimpică Română la 100 de ani de olimpism.
- ★ Paginile 10-15 - Interviu: Costin Vasile - "Ucenicul taoist" la Brăila
- ★ Pagina 12 - Imnul și Crezul Olimpic.
- ★ Paginile 12-14 - "Special Friends" - Tratament prin sport pentru persoanele cu dizabilități
- ★ Pagina 13 - H.C. Dunărea - Din nou pe podium
- ★ Pagina 14 - Pledoarie pentru mișcare
- ★ Pagina 15 - Din istoria structurilor sportive brăilene: "Tennis Club Brăila"

RESTAURANT ** SPORT
BRAILA

ADRESA: Str. Băii, nr. 2 (Colț cu str. Brașoveni)
TELEFON: 0239-613870;
FAX: 0239-612006
MOBIL: 0755153092
NR. DE LOCURI: 100 locuri
SALON DE PROTOCOL: 20 locuri

HOTEL ** SPORT
BRAILA

ADRESA: Str. Dimitrie Bolintineanu, nr. 2 (lângă Cinematograful Central)
TELEFON: 0239-611346;
FAX: 0239-612006
MOBIL: 0755153091
CAPACITATE: 47 locuri (25 camere single, duble și 1 apartament)
BUFET: 25 locuri
SALON DE PROTOCOL: 12 locuri

Servicii deosebite la prețuri accesibile

Un pușți cu destinație precisă

O poveste reală de... prof. **Constantin Baciu**

Sfârșitul anilor '80. Un anotimp friguros. Final de săptămână muncitorească...

Pușțiul auzise că e meci de volei. în zadar se chinuise să-l convingă pe fratele mai mare să îl ducă la sală. Pentru fratele său, la 18-19 ani tribuna poate fi amuzantă... apoi mersul la o bere cu băieții după meci. Nu și de data asta. Din nou pușțiul nu «prindea» tribuna... Nu s-a resemnat. Mânat de o ambiție "frățească" și de dorința de cunoaștere, familiarizat cu centrul vechi, zărise repede afișul alb-negru cu litere mari: Braiconf - Dacia Pitești iar în mintea sa se înfiripase planul. Lăsă în urmă casa cu vorbă către părinți că pleacă la joacă. Ei nu duceau de grijă. Așa erau vremurile... Încrederea în copii era neștirbită. Ținu apoi drumul drept: Calea Galați, Bulevardul Karl Marx (ironic, pentru conducerea comunistă de atunci lumea ii spunea "Bulevardul Carol")... zări, în sfârșit, sala Carantina. Fusese ghidat și de cei cu pas grăbit care mergeau spre aceeași direcție și destinație. Nu înțelegea însă de ce se grăbeau. Timp mai era până la ora de pe afiș. Dar nu asta era problema... Problema cea mare abia urma: Intrarea.

Ajuns la sala sporturilor Carantina prinse un moment când cei de la ușa păreau neatenți. Se strecură cu viteză și la fel de repede se lăsă condus către zgomotul tobelor galeriei, zgomot ce il aude și acum. Vroia să fie doar acolo. Atât. O mare agitată se revărsa parcă din tribuna îngustă cu gradene pe care puteai găsi un loc doar cu mare noroc. Pușțiul găsi acel loc mai aproape de tobe. Brusc, marea a început să strige: «Braiconf! Victorie!»

Atenția ii căzu pe dreptunghiul de podea cu linii albe pe care se întâmplau lucruri pe cât de neînțelese, pe atât de frumoase. Mingea albă părea de piele. Era asemănătoare cu cea de fotbal, pe care o avea el, legată cu șiret... dar zbura atât de frumos peste plasă... Lumea o vroia jos, iar el nu înțelegea de ce. Se dumiri când privi tabela cu atenție prin nebunia tobelor, cântecelor «Ole, Ole, Braiconf victorie!»... și «marea» se agita continuu... unii cred că Dunărea i-a învățat pe oameni să facă asta..., iar eu le dădeam dreptate.

Apoi se lăsă liniște după vacarmul neinchipuit. Meciul fusese oprit. Lungi schimburi de vorbe între cei prezenți pe teren și totul se termină. Toți dau buzna pe ușile înguste. Erau grăbiți. Pușțiul se lăsă din nou dus de val. Pe drum a înțeles că meciul fusese oprit datorită condensului de pe dreptunghi (suprafața de joc) și totul se mută la Polivalentă. Unde? Pas cu pas, cu urechile ciulite, se îndreptă către tramvai. Se urcă în primul. Știa de Polivalentă. Fusese de atâtea ori în parc cu ai lui. Dar în interior, ba. Marea de oameni dispăru. Atmosfera incendiară din Carantina s-a transformat în una glaciară. Frigul pătrundea până în oasele pușțiului încălzit doar de vârstă și de curiozitatea lui. Au ajuns și tobele. Aceiași băieți. La «Polivalentă» s-a așezat chiar lângă ei. Era loc destul.

Pe teren fetele intraseră și nu conteneau să se încălzească. Cântările începură. Începu și meciul până la urmă. Braiconf revine de la 0-2. Jumătatea celor din Carantina, venită până în Hipodrom, era în extaz. «Doi-doi, set decisiv» se auzea. Bucuria trăită pentru fiecare punct trecea prin fiecare fir de păr zburlit al pușțiului. Se termină la 15... Nu mai contează. E doar o mare de fericire. Braiconf a învins. Era o mare victorie. Așa zicea unul mai înfipt din galerie. Tot el zicea că trebuie să plece în deplasare cu ceilalți. Cam mult pentru un pușți. Dar, printre altele, auzi și data următorului meci de acasă.

Pușțiul a rămas un fidel suporter al Braiconf-ului chiar dacă mergea regulat la fotbal cu tatăl său. Asta era însă altceva. Era secretul lui. Bucuria lui și numai a lui. A fost până s-a întâlnit din nou cu fratele și a rămas dezamăgit pentru moment. Dar au venit alte și alte momente unice cu Braiconf în apogeul performanței.

Întâlnirea fericită cu voleiul avea să poarte pușțiul pe brațele destinului său...

BRAICONF 1988

"Am avut talent dar eu consider că a fost, mai degrabă, un talent muncit"

Interviu realizat de **Mircea Cărbunaru**

Acesta este, probabil, cel mai așteptat interviu pentru **Revista "Sportul Brăilean"**. În opinia noastră **Diana Mocanu** este singura sportivă care a atins cel mai înalt nivel de performanță, **legitimată fiind la un club brăilean**. Există și alți brăileni cu aur sau medalii olimpice și mondiale, precum Anișoara Cușmir (cel mai sonor nume cunoscut), însă marile performanțe le-au obținut la alte cluburi din țară. După criteriul invocat, Brăila are doar 3 nume sonore care au câștigat medalii Olimpice fiind legitimați la cluburi din Brăila: Diana Mocanu (natație), Costică Dafinoiu (box), Iorga Vasile (lupte libere). Cei care vor citi acest interviu vor înțelege cu siguranță mai multe despre sportiva de excepție Diana Mocanu, dar mai ales despre omul redescoperit de noi la 14 ani după incredibila performanță olimpică de la Sydney. **[M.C.]**

Mircea Cărbunaru: Cum te simți să știi că la numai 16 ani ai scris o filă importantă din istoria sportului brăilean?

Diana Mocanu: La 16 ani cred că nici nu conștientizam în mod real ce se întâmpla... chiar și valoarea medaliilor obținute... pentru mine, așa cum am mai declarat în mass-media, erau concursurile pe bandă rulantă... știam că trebuie să câștig, mă pregăteam pentru asta... Acum, dacă m-ai duce la Olimpiadă, clar aș avea alte reacții... atunci era însă altceva, îmi știam pregătirea, antrenorul îmi știa pregătirea, mă cunoștea...

Mircea Cărbunaru: Probabil că atunci erai complet absorbită în mecanismul competițional și nu realizai importanța momentelor prin care treceai... dar poate că a fost mai bine așa fiindcă te-ai putut focaliza mai bine pe ceea ce trebuia să realizezi pe plan sportiv fără să fii copleșită de emoții, cum se întâmplă cu alți sportivi...

Diana Mocanu: Da, din acest punct de vedere nu am avut probleme. Poate era și faptul că știam perfect cât de mult mă pregătisem, știam cât pot, îmi știam capacitățile și poate din acest motiv nu aveam emoții decât puțin, la început, când îmi vedeam adversarii... Dar din momentul în care intram pe culoarul care ducea spre blocstart emoțiile dispăreau și toată atenția mea se îndrepta către cursa care urma să o fac în bazin. Niciodată nu mă uitam în tribună... În opinia mea dacă te uiți în tribună poți fi distras și poți uita pentru ce ai venit acolo...

În privința psihicului cred că am fost mai sportivă decât alții. Faptul că nu am lăsat emoțiile să mă copleșească, faptul că am un psihic foarte bun m-a avantajat. Mă uit la unii dintre sportivii noștri și văd că odată ajunși pe blocstart uită ce au învățat în luni de pregătire din cauza unor emoții.

Din cauza emoțiilor se fac greșeli iar greșelile te pot costa uneori un titlu. Fără componenta psihică bine pusă la punct nu ai cum să ajungi în top...

Mircea Cărbunaru: Până să ajungi în acest top mondial al natației a existat o perioadă în care te-ai format ca sportiv. Ce s-a întâmplat în perioada de început?

Diana Mocanu: Pot să spun, în primul rând, că am norocul de a fi avut un antrenor foarte bun... Înainte de a intra în clasa întâi am făcut un curs de inițiere în natație de 10 ședințe... acel curs l-am făcut cu domnul antrenor Draghiță (n.r. Cristian Draghiță – antrenor de natație la L.P.S. Brăila) după care m-a preluat Laura Sachelarie.

(Continuare în pagina 4)

Profil

Nume și Prenume: Diana Iuliana Mocanu

Data și locul nașterii: 26 Ianuarie, 1979, Brăila

Cariera sportivă:

1992: debut internațional la Campionatul European de Juniori II din Ungaria - locul 3: 400 liber;

1993: Campionatul European de Juniori, Istanbul (Turcia) - Locul 2: 400 mixt, 4x100 mixt; - Locul 3: 200 mixt; - Cea mai bună sportivă a orașului Brăila; Campionatul Balcanic de Juniori, Sandanski (Bulgaria) - 5 titluri balcanice: 100m, 200m (spate), 200m, 400m (mixt), 4x100 mixt (record național și balcanic);

1994: Campionatul European de Juniori, Pardubice (Cehia) - Locul 1 și Campioană European de Juniori: 200 mixt; - Locul 3: 400 mixt, 100 spate, și 4x100 mixt; - Cea mai bună înotătoare a orașului Brăila; Balcaniada de Juniori, București (România) - 5 titluri Balcanice: 100, 200 spate, 200, 400 mixt, și 4x100 mixt;

1995: Campionatul European de Seniori - locul 8: 100m spate; Campionatul Balcanic de Seniori, Sofia (Bulgaria) - 5 titluri balcanice;

1996: Jocurile Olimpice, Atlanta (U.S.A.) - Locul 14, 200m spate; - Locul 17, 4x100 m mixt cu record național; - Locul 2 in clasamentul celor mai buni sportivi brăileni; - Balcaniada de Seniori, Sofia (Bulgaria) - 5 Titluri Balcanice: 100m, 200 m (spate), 200m, 400m (mixt), 4x100 mixt;

1997: Campionatul European de Seniori, Sevillia, (Spania) - Locul 8 -100 m spate;

1999: Campionatul European de juniori de la Moscova, 3 medalii de aur la probele: 50m, 100m și 200 m spate;

2000: Campionatul European de juniori de la Dunkerque (Franța) - 3 medalii de aur la 100m spate, 200m mixt (nou record european și național), 100m fluture și o medalie de argint la 200 m fluture; Campionatele Europene de seniori de la Helsinki (Finlanda) - 3 medalii de argint (50,100, 200m spate); **Jocurile Olimpice Sydney - 2 medalii de aur (100 și spate 200m) și un record olimpic la 100m spate;**

2001: Campionatele Mondiale de la Fukuoka (Japonia) - loc I (200m spate) și loc II (100 m spate);

Urmare din pagina 3

„... un talent muncit”
Interviu cu Diana Mocanu

... Presupun că la fel ca și oricare alt copil, poți să fii talentat și să ai nenorocul de a da peste un antrenor care nu știe să te valorifice. În cazul meu, Laura Sachelarie a fost omul care s-a zbătut pentru sponsorizări, când Liceul cu Program Sportiv nu avea bani pentru pregătire și competiții... este foarte important că și-a dat interesul și nu a lăsat talentul unui sportiv să îi scape printre degete.

Mircea Cărbunaru: Ce crezi că au văzut acești antrenori la tine pentru a porni la un drum atât de anevoios?

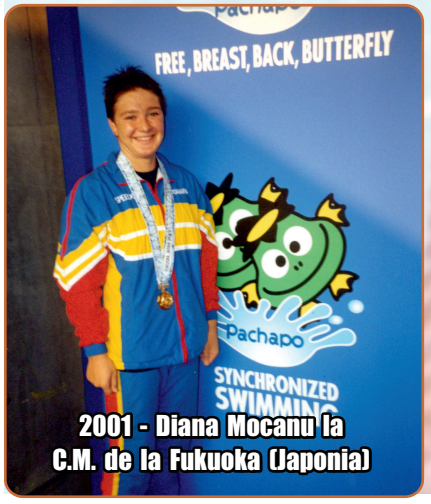
Diana Mocanu: Ce au văzut nu pot să spun... chiar îmi doresc să o întreb pe Laura Sachelarie ce a văzut ea la mine înainte să începem drumul către marea performanță. Pe mine, în cariera actuală de antrenor, m-ar ajuta foarte mult să știu cum vede problema selecției un antrenor consacrat (dar aflată atunci și ea la început de înaltă performanță), așa cum a fost în cazul meu...

Mircea Cărbunaru: Într-un fel, ați ajuns împreună la cel mai înalt nivel de performanță sportivă...

Diana Mocanu: Clar că așa au stat lucrurile... dacă stau bine să mă gândesc eu aveam 6 ani și ea, ca antrenor, avea 23 de ani... cu mult mai tânără decât mine, în prezent... Mi se pare excepțional faptul că a avut flerul acela de a vedea talentul din mine cu toate că alți antrenori îi spuseseră că sportiva Diana Mocanu nu este făcută pentru natație fiindcă nu prezintă “stereotipul” acela specific pentru natație (n.r. – Referire la datele morfofiziologice precum: înălțime, alonja brațelor și picioarelor etc.). Știu că este plecată să antreneze la un club privat din Constanța dar, cu prima ocazie, voi discuta cu Laura Sachelarie pe acest subiect.

Mircea Cărbunaru: În timp ce pregăteam acest interviu am găsit o referință într-un articol în care se spunea că la prima ta participare la un Campionat Național ai doborât recordul național la 50 m liber. Îți mai amintești ceva despre acest moment?

Diana Mocanu: Noi începeam campionatele naționale la 9 ani. La primul campionat național am înotat 4 probe. Toate probele de 50 m: craul (n.r. - liber), spate, bras și fluture. La prima probă de 50 metri liber am scos direct record național. Cred că la fel, nu conștientizam că acest lucru este ceva ieșit din comun. Mi se părea firesc...

2001 - Diana Mocanu la C.M. de la Fukuoka (Japonia)

Mircea Cărbunaru: Personal, mi se pare extrem interesant fiindcă un record național obținut la prima participare într-un campionat național arată că acolo exista ceva special și că există într-adevăr un talent nativ.

Diana Mocanu: Analizând în prezent realizările din trecut, prin prisma antrenorului din mine, clar a existat și ceva

talent dar eu consider că a fost, mai degrabă, un talent muncit. De exemplu, nu m-aș putea compara niciodată cu Camelia Potec... la felul cum este construită, ea este genul de sportiv făcut special pentru natație. Un trup hidrodinamic perfect... în cazul meu, copil fiind, nu am receptat prea bine acele voci care susțineau că nu sunt construită pentru natație. Acest lucru nu m-a demoralizat. Din contră, am încercat să demonstrez oamenilor de sport că pot să fac performanță muncind, chiar dacă nu eram special clădită pentru natație. Antrenoarea m-a ajutat să trec peste disconfortul acestor opinii și îmi repeta mereu că nu trebuia să am treabă cu nimeni și că nu era nevoie să explic nimănui dacă eram făcută sau nu pentru natație. Dacă am fost făcută sau nu pentru acest sport, rezultatele obținute în cariera sportivă au fost mai elocvente decât orice declarație a mea.

Mircea Cărbunaru: ... și ai demonstrat-o cu prisosință. După performanțele istorice de la Sydney mulți se întrebau de unde a apărut această fenomenală Diana Mocanu?

Diana Mocanu: Da, din păcate mulți au crezut și poate mai cred că Diana Mocanu a venit de undeva de la țară, din provincie, s-a aruncat de două ori în bazin, a luat două medalii olimpice și gata, s-a lăsat de sport... Culmea, unii dintre aceștia sunt chiar și cunoscători ai fenomenului sportiv din natație...

Mircea Cărbunaru: ... Au existat rezultate însemnate atât la juniori cât și la seniori care anunțau cu mult înainte de Sydney că la Brăila se născuse o stea a natației românești...

Diana Mocanu: Lumea trebuie să știe că înainte de Sydney nu exista concurs național și balcaniadă din care eu să nu mă întorc cu medalii și recorduri naționale. Apoi au venit performanțele la nivel european, la nivel de juniori și seniori. Toate acestea anunțau performanța de la Sydney. Din păcate natația este mai puțin mediatizată decât sporturile de echipă.

Mircea Cărbunaru: Interesant ar fi de știut și cum a apărut “specializarea” la probele de 100 și 200 m spate, deși în perioada cea mai prolifică a ta ai obținut performanțe și la alte probe - fluture, liber și mixt?

Diana Mocanu: Orice copil care practică natația de performanță trebuie să știe să înoate toate procedeele și trebuie să participe la toate probele în concursurile naționale sau internaționale. Într-un anumit moment se va specializa într-o probă sau în mai multe probe în care antrenorul vede că are potențial. Nu mai așa poate apărea specializarea. Eu am fost, într-adevăr, un copil polivalent și am obținut rezultate la cele 4 probe (craul, spate, bras, fluture) dar și pentru mine a existat acel moment, pe la 13-14 ani, când am început să mă specializez la probele de spate și fluture.

(Continuare în pagina 11)

Hipodromul Brăilei: ultima cursă ecvestră

Hipodromul Brăilei în perioada sa de glorie sportivă

Sporturile ecvestre au avut o vizibilitate bună în România, în perioada antebelică, iar Brăila s-a numărat printre promotoarele acestor sporturi. Din păcate, este foarte puțin cunoscut acest aspect și se datorează unei politici aberante inițiată în anul 1950. Între 1950-1965 regimul comunist a dispus trimiterea la abatoare sau uciderea direct în C.A.P.-uri a peste 500.000 de cai, motivând că agricultura nu trebuia să se mai facă decât cu... tractoarele. În acest context și sporturile ecvestre au avut un recul masiv. În Brăila abia dupa 1989 s-a mai incercat o revigorare a creșterii cailor de rasă (in localitatea Râmnicelu) iar articolul de față vine să amintească faptul că avem o puternica istorie a sporturilor ecvestre.

Mircea Carbunaru

"Frumusețea sportului ecvestru se poate vedea numai pe hipodromul Brăilei", spunea în 1906 Dumitru Ionescu, primarul urbei noastre din acea perioadă (1906-1910). Pe buna dreptate, la momentul acestei afirmații Brăila avea deja 26 de ani de experiență în domeniul sportiv ecvestru.

Astfel, pentru prima dată s-a înființat la Brăila, pe 1 decembrie 1880, cu un număr de 21 de membri fondatori, "Societatea Ecvestră de Încurajare pentru Ameliorarea Rasei Cailor".

În 1887 societatea și-a încetat însă activitatea din lipsă de fonduri dar și din cauză că mai mulți membri fondatori au părăsit orașul. Trebuie știut că înainte de acest moment, în 1886 s-a organizat pentru prima dată în Brăila un concurs cu alergări de cai pe un platou din spatele gării (At. Popescu, consilier comunal în acea perioadă, susținea că a fost primul concurs care s-a produs pentru prima dată în țară). Cu această ocazie, s-a organizat și o loterie care să strângă bani pentru amenajarea unui hipodrom dar suma insuficientă a fost depusă la Casa de Consemnațiuni, având în vedere realizarea în viitor tot a unui hipodrom.

La inițiativa Primăriei Brăila, la 1 iulie 1902, vechea Societate Ecvestră a modificat statutul schimbându-și numele în "Societatea de Încurajare pentru Îmbunătățirea Rasei Animalelor". Societatea a fost recunoscută juridic prin lege și votată de Senat în ședința de la 13 mai 1905. În anul 1903 s-a început construirea hipodromului de lângă Parcul Monument pe un teren de 8078 mp oferit de Primărie, cheltuind pentru amenajare suma de 80.000 lei, o suma apreciabila dar nu ar trebui sa uitam și faptul că, la timpul respectiv, Brăila era centrul european unde se stabilea prețul cerealelor. În jur de 70 de ani Brăila a fost Babilonul lumii moderne. Brăila era o bază a modei, a dezvoltării vieții economice, administrative, cultural-educative și sociale în România. Aspectul cosmopolit al Brăilei era certificat și de faptul că, la începutul secolului XX, în Brăila existau în jur de 20 de consulate a căror reprezentanți, din diferite țări, stăteau aici pentru perioade de timp semnificative. Aceștia au influențat apariția unui hipodrom în orașul nostru.

O imagine de la începutul acestui secol care arată că hipodromul Brăilei era arhiplin de spectatori

Deschiderea hipodromului cu concursurile de cai a fost o mare sărbătoare și a fost primită cu multă bucurie de populația Brăilei. Hipodromul devenise centrul de atracție pentru toată lumea bună a Brăilei. Personalitățile timpului (oameni înstăriți, inclusiv femei) erau prezente la toate cursele de cai, unele fiind chiar posesoare ale unor exemplare de rasă foarte frumoase.

Iapa campioană Steluța care aparținea consulului Franței de la Brăila

Trebuie să mai evidențiem faptul că Brăila și atunci și în prezent este orașul cu cele mai frumoase femei din lume iar participarea ca spectatoare la cursele de cai devenise un eveniment monden. Aici, la hipodrom, își etalau aerul de epocă, moda, invidia, bârfa, frumusețea și farmecul.

Unii diplomați erau mari pasionați de curse de cai și posesori a câte un exemplar frumos și câștigător a multor concursuri. De exemplu, iapa Steluța, aparținea soției diplomatului francez. A fost câștigătoare a 11 concursuri de locul întâi și câștigătoarea a 8 concursuri de locul 2, între anii 1919-1923.

Un alt exemplar renumit era armăsarul Ghișan. Acesta aparținea diplomatului imperial Persan (n.r. - azi, statul Iran), câștigător a 7 concursuri de locul 1 iar locul 2 a obținut la 11 "concursuri cu trăsura" (n.r. – curse de trap), între anii 1920-1922.

Un alt cal renumit, care aparținea soției diplomatului ceh, se numea Kaiser și a fost câștigător a 5 concursuri de locul 1 iar locul 2 a câștigat la 12 concursuri, între anii 1920-1924.

Suprafața generoasă a hipodromului a fost folosită și pentru alte sporturi. În perioada 1922-1940, hipodromul a fost și locul de desfășurare al meciurilor echipei de fotbal Dacia Unirea Brăila (n.r. - imediat după ce a luat ființă).

Perioada celui de-Al Doilea Război Mondial și imediat următoare a fost marcată de schimbările profunde prin care a trecut societatea românească. Pentru comuniști cursele de cai nu mai reprezentau un punct de interes ci, dimpotrivă, reprezentau o "reminiscență burgheză". În anul 1962, pe hipodromul Brăila, au fost ultimele curse de cai.

Azi hipodromul este unul dintre cele mai importante cartiere de blocuri ale Brăilei si ii poartă numele: Cartierul Hipodrom. Însă, în afară de nume nimic din ceea ce știm din peisajul contemporan urban nu ne mai amintește de hipodromul Brăilei, singurul loc unde se putea vedea frumusețea sportului ecvestru.

Articol de **Nelu Ivan**

Imagine aeriană din anii '40 în care se vede mărimea impresionantă a Hipodromului Brăilei

SPORTUL ÎN CARTIER

În cartierul Brăilița sunt 5 școli gimnaziale. Una dintre ele, este școală unde lucrez eu și care se deosebește de celelalte prin faptul că păstrează tradițiile culturale și educaționale ale rușilor lipoveni din cartierul vecin numit Pisc.

Școala e veche prin construcție, dar renovată. Din păcate ne confruntăm cu lipsa unei săli de sport care a existat cândva dar acum a rămas doar la nivel de promisiune. Din fericire, la fel ca toate școlile cartierului, avem curtea școlii asfaltată și amenajată pentru a primi activități sportive în aer liber, așa că nu ne resemnăm... Mai în glumă, mai în serios, împreună cu colegii mei de educație fizică și sport din cartierul Brailita și alături de Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Brăila, ne-am propus să organizăm o competiție sportivă cu probe neclasice din atletism, cu un joc sportiv (fotbal sau handbal), șah, tenis de masă iar toate acestea să primească un nume: Cupa "Brăilița" (n.r. - competiția se desfășoară prin rotație, în școlile din cartier)... în acest fel "Brăila dezmierdată" a ajuns să dețină cea mai mare competiție de cartier din oraș.

Cupa "Brăilița" a ajuns deja la a V-a ediție și, de fiecare dată, privim cu admirație legăturile de prietenie construite între elevii școlilor din cartier dar și respectul pe care aceștia au învățat să îl acorde învinșilor sau, invers, învingătorilor.

Importanța acestor competiții de cartier este mare nu numai la nivel relațional ci, în mod dovedit, poate conta în dezvoltarea sportului de performanță local. Cineva spunea inspirat că "Performanța se naște în curtea școlii". Foarte adevărat. Experiența mea de 26 de ani la catedra de sport a unei școli modeste de cartier arată că, de-a lungul timpului, din școala unde profesez s-au ridicat campioni: Mironcic Florin – canotaj, Manolache Marian – atletism, Văsii Antonel – canotaj, Vasile Ștefăniță Mario – canotaj dar și alți campioni.

Faptul că cele două cartiere Brăilița și Pisc sunt apropiate de Dunăre, de apă, a făcut ca aici să apară mulți campioni de canotaj. Însă dragostea de sport nu a putut veni decât din două surse: de la familie și de la școlile de cartier unde au învățat. Copiii din cartier sunt mult mai dornici de mișcare decât cei din "centru" însă absența bazei materiale (baze sportive, materiale sportive, săli de sport decente etc.) și a unor resurse financiare, nu atât de mari pe cât își închipuie unii, toate acestea fac misiunea profesorilor dificilă și uneori imposibilă având în vedere că nu există alte stimulente pentru

ca elevii să fie atrași să facă sport. Bucuria profesorului că are "asfalt bun" în curtea școlii nu mai este de ajuns.

Prin urmare, cât de mult contează competiția sportivă din cartier? Răspunsul vine singur fiindcă dacă toți ne dorim cu adevărat vor mai exista campioni care să spună, la un moment dat, cu mândrie: "Eu am făcut «generala» într-o școală mică de cartier" iar nouă, profesorilor, ni se vor umple ochii de lacrimi de fericire pentru că le-am îndrumat pașii spre gloria sportivă.

Prof. **Florica Țolovici** (Școala "A.S. Pușkin")

1992 - echipa Dacia Unirea Brăila, antrenori: Gheorghe Mulțescu (dreapta) și Ionel Iuga

ÎN PRIMA DIVIZIE DE FOTBAL

Prof. **Ionel Iuga**

După promovarea echipei F.C. PROGRESUL BRĂILA (in 1991 echipa devine DACIA UNIREA BRĂILA) in divizia A, 1989-1990, am rămas in continuare in conducerea tehnică ca antrenor secund. Atât viața mea cât și clubul aveau o altă perspectivă, acum făceam parte din "fotbalul mare" iar acest lucru ne ducea pe culmea cea mai inaltă a mândriei și ne dădea un entuziasm sporit față de ceea ce avea să urmeze. Anii care au venit, intr-adevar, mi-au adus satisfacții dar și momente neplăcute care in fotbal se impletesc uneori in mod natural. În fotbal, de la agonie la extaz nu există decât un pas sau o secundă până când poți să fi in culmea bucuriei sau poți fi hulit de toată lumea…

Consecvența mea la acest club s-a datorat rezultatelor, tactului pe care l-am avut in mobilizarea jucătorilor intr-un grup unit dar și increderii acordate de o parte dintre cei care se ocupau de club in acea perioadă. Pentru echipă ajunsesem un fel de "manta de vreme rea", așa cum se scria prin ziare sau cum imi spuneau chiar antrenorii echipelor adverse. Asta și pentru că ritmul din prima divizie făcea ca turul să inceapă cu un antrenor principal și eu secund iar după aproximativ 7-8 etape, pe fondul unor rezultate nesatisfăcătoare, acesta era eliberat și rămâneam eu antrenor principal. Destinul meu de antrenor s-a derulat sub aceste auspicii. Cunoscătorii in fotbal și fanii se intrebau cum reușeam. Intr-un fel sau altul redresam echipa iar la inceputul returului povestea se repeta și era adus un alt antrenor principal...

În felul acesta, la 36 de ani (pentru acea perioadă eram considerat cam tânăr), m-am confruntat cu miza meciurilor jucate pe muchie de cuțit, cu experiența echipelor din divizia A dar și cu emoții uriașe apărute datorită poziției pe care mă aflam. Am crezut tot timpul că voi reuși, cunoscând foarte bine grupul de jucători, 80% brăileni și astfel mi-am descoperit vocația in organizarea jocului, in schimbările pe care le făceam pe parcursul meciului. În pregătirea mentală decisivă in abordarea jocurilor.

Prima confruntare a venit pentru mine după primele 8 etape in Divizia A, tur 1990/1991, având la timonă ca antrenor principal pe Constantin Oțet. Meciurile pierdute acasă au făcut ca dl. Oțet să-și dea demisia și atunci am fost numit antrenor principal. Sorții m-au ajutat și am câștigat 4 meciuri acasă, reușind să facem și un 0-0 la Dinamo, in "Groapă", cu Gigi Mulțescu, antrenor și cu Dorinel Munteanu, Tibi Selymes, Mircea Rednic, jucători. Meciurile câștigate acasă au fost cu RAPID BUCUREȘTI (1-0 / antrenor Rapid - R.Cosmoc), cu BACĂU (1-0 / antrenor Bacău - M. Nedelcu), cu JIUL PETROȘANI (4-1/ antrenor Petroșani - P. Libardi) și cu F.C.INTER SIBIU (2-0 / antrenor Sibiu - V. Hizo).

În aceste condiții am confirmat că se poate avea incredere in mine, mi-am consolidat poziția in cadrul clubului și am colaborat cu toți ceilalți antrenori principali care au venit la Brăila (V. Simionaș, I. Zdrobiș, G. Mulțescu, Țiți Dumitriu etc.). Dintre aceștia cu unii am avut relații de prietenie, cu alții relații mai reci.

Banca tehnică a Brăilei a continuat să fie "agitată" și in anii următori. Un simplu exercițiu de memorie arată că la cârma echipei brăilene s-au succedat 7 antrenori principali in 4 ani de zile:

-1990/1991 Tur/C. Oțet – I. Iuga; Retur/V. Simionaș

-1991/1992 Tur/Dumitru Nicușor – I. Iuga; Retur/Titi Dumitriu

-1992/1993 Tur/Gh. Mulțescu; Retur/I. Zdrobiș

-1993/1994 Tur/I. Zdrobiș – I. Iuga; Retur/B. Hălmăgeanu

Privind inapoi la acea perioada imi dau seama ca lupta pentru menținerea unei poziții in prima divizie a fost foarte dură, tocmai pentru că nu depindea numai de mine. În general, in jocul de fotbal, sunt mulți factori care contribuie major dar pe care nu-i poți controla. Te confrunți cu rezultatele, cu condițiile asigurate la echipă, cu finanțarea, cu problemele jucătorilor, cu relațiile interumane create, cu simpatia și obiectivitatea conducerii și a spectatorilor... Cu toate acestea, echipa inregistrează și cu ajutorul meu performanțe apreciabile precum accederea echipei in finala Cupei României din 26.06.1993, UNIVERSITATEA CRAIOVA – DACIA UNIREA BRĂILA 2-0.

Înainte de acest moment, in semifinala Cupei României am jucat cu F.C. MARAMUREȘ BAIA MARE, in tur am câștigat cu 3-2 iar in retur am făcut 1-1, cu mine pe banca tehnică, antrenorul principal I. Zdrobiș fiind bolnav, nu a făcut deplasarea. Am obținut acest rezultat cu 15.000 de spectatori in tribune, in condițiile in care echipa gazdă a deschis scorul in minutul 8, urmând ca la câteva momente, Brătianu Vasile să egaleze din centrarea lui Matincă.

Frumusețea fotbalului captivează multă lume cu atât mai mult pe cei care-l practică sau care participă la organizarea lui. Pentru mine fotbalul este in primul rând meseria mea, lucrul care mi-a adus cele mai mari satisfacții și impliniri profesionale care mi-a dat putere și energie. Pentru toate aceste lucruri pozitive merită să uit momentele grele, emoțiile negative și toate amărăciunile trăite din cauza fotbalului.

Rămân insă ferm convins că dacă aș avea un nou inceput aș alege tot fotbalul și m-aș avânta cu același entuziasm in aventura brăileană din prima divizie națională, entuziasm din care mi-am "extras" puterea necesară invingerii tuturor situațiilor dificile.

Una dintre cele mai importante formule de antrenori ai Daciei Unirea Brăila din prima divizie: Ionel Iuga, Ioan Sdrobiș, Octavian Stoian

Academia Olimpică Română

la aniversarea celor 100 de ani de olimpism românesc

de Ana Maria Niculescu

Anul acesta, Comitetul Olimpic și Sportiv Român a marcat celebrarea a 100 de ani de olimpism modern în România. În 27 martie 1914, la București, se fonda Comitetul Olimpic Român. În cei 100 de ani de existență, marea familie olimpică română ne-a adus nenumărate bucurii, satisfacții și peste 300 de medalii olimpice.

Mișcarea olimpică românească a dus cu mândrie numele țării peste hotare și a confirmat, dacă mai era nevoie, ca sportul a fost și rămâne cel mai bun promotor al imaginii și prestigiului României.

Cei 100 de ani de istorie olimpică românească ascund povești știute și neștiute, însă toate aceste povești merită să fie cunoscute împreună cu istoria olimpismului care a stat în spatele lor. În acest context, Comitetul Olimpic și Sportiv Român a încercat să dezvolte și să promoveze spiritul olimpic pentru toate categoriile de public și, în anul 1991, a înființat Academia Olimpică Română. Astăzi A.O.R. are 48 de filiale în țară (6 în București pentru fiecare sector).

Academia Olimpică Română - filiala Brăila s-a constituit în anul 2008 și a urmărit permanent, prin diverse programe și inițiative să promoveze spiritul olimpic, valorile olimpismului și sportul în general. De 6 ani de zile, la Brăila are loc Crosul "Ziua Olimpică", considerată cea mai importantă competiție de masă desfășurată în județul Brăila, la care an de an participă tot mai mulți alergători. «Luna Olimpică» a devenit o sărbătoare a sportului cunoscută brăilenilor și încărcată de evenimente sportive, organizate la fel ca în întreaga țară.

De 6 ani Academia Olimpică Română - filiala Brăila patronează și girează cu autoritatea sa conținutul Revistei "Sportul Brăilean", publicație reprezentativă pentru istoria sportului brăilean și realizată cu entuziasm de Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Brăila.

În urmă cu un an de zile Brăila a înregistrat o altă inițiativă remarcabilă coordonată de D.J.S.T. Brăila, sub patronaj A.O.R. – Filiala Brăila, redeschiderea "Clubului Oamenilor de Sport" (la Hotelul "Sport") transformat într-o locație adecvată de întâlnire a oamenilor a căror destine au fost legate de sport.

Anul acesta, A.O.R. – filiala Brăila și D.J.S.T. Brăila au organizat pentru prima oară "Ziua Campionilor". La primul eveniment de acest gen, a fost invitată Diana Mocanu, dubla campioană olimpică la Sydney, 2000. Simpli brăileni, sportivi dar și oameni ai sportului au putut să o cunoască pe campioana olimpică și să asculte povestea acesteia, chiar de la ea. De asemenea, cei doi parteneri au făcut cunoscut publicului tânăr un sport olimpic îndrăgit la Brăila: kaiac-canoe, prin acțiunea "Spirit Olimpic pentru o Dunăre Vie". Aceste acțiuni ale A.O.R. - filiala Brăila vor continua, brăilenii vor putea întâlni pe viitor și alți campioni olimpici, care au făcut performanță pentru orașul de pe Dunăre.

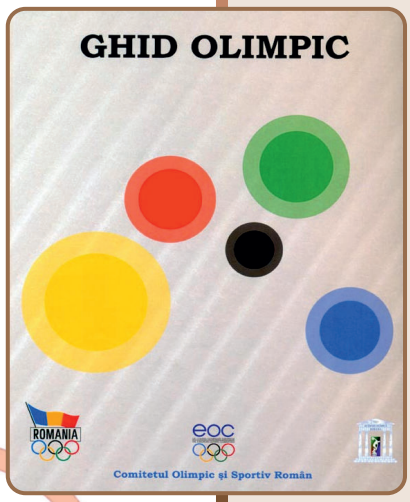
(Continuare în pagina 9)

Ghidul Olimpic,

cartea care trebuie să stea în orice bibliotecă școlară

"Ghidul Olimpic" este, fără îndoială, cea mai așteptată apariție editorială a Comitetului Olimpic și Sportiv Român. Entuziasmul acestei percepții se datorează faptului că lucrarea nu se adresează specialiștilor ci promotorilor de educație olimpică și, mai ales, tinerilor. Este instrumentul de care era nevoie pentru a materializa o expresie intrată în limbajul filialelor județene ale Academiei Olimpice Române: educația olimpică.

Un cititor familiarizat cu lectura cărților cu profil educațional olimpic remarcă de la prima răsfoire a lucrării calitatea deosebită a ilustrației, a reprezentării grafice, a hârtiei și, în egală măsură, a acurateței documentaristică. Privit în ansamblul său, Ghidul Olimpic este un proiect extrem de complex dar dus cu succes la capăt de Laura Badea Cârlescu și Anita Diana Sterea, coordonatoarele acestuia. Fosta mare scrimeră (Laura Badea Cârlescu) ne relevă cu această ocazie și calitățile sale de editor coordonator al unei lucrări de specialitate de referință. Remarcăm, de asemenea, și colectivul care a colaborat la această realizare publicistică: Arthur Hoffman, Mihaela Mioc, Maria Băleanu, Diana Birtalan, Alexandru Dospinescu, Alexandru Diaconu, Dragoș Tătaru (statistică), Pascal Pamfil (prelucrare foto).

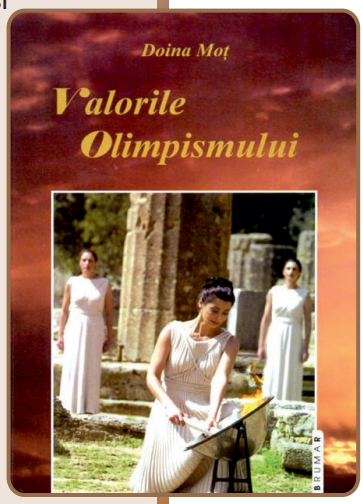
Deși ar putea părea surprinzător, în opinia noastră, partea cea mai importantă a lucrării "Ghid Olimpic" este plasată la finalul ei unde tinerii cititori și educatorii de orice fel pot găsi 23 de pagini de jocuri, de teste și aplicații practice care transformă Ghidul dintr-o lucrare de specialitate într-un instrument de lucru practic și eficient pus în slujba educației olimpice. În acest context ajungem fără să vrem la concluzia că "Ghidul Olimpic" este cartea care trebuie să stea în orice bibliotecă școlară din România. Este manualul de care sportul avea nevoie.

de Mircea Cărbunaru

"Valorile Olimpismului"

... o altă perspectivă

Dacă vrem să citim o carte "așezată" despre olimpism dar și despre conexiunile sinergice ale acestuia cu societatea prezentului, recomand "Valorile Olimpismului" scrisă de d-na conferențiar dr. Doina Moț. Apărută la editura Brumar din Timișoara, cartea "Valorile olimpismului" certifică faptul că în orașul de pe Bega există o filială puternică a Academiei Olimpice Române care deține mijloacele și resursele de a promova puternic olimpismul. Însăși distinsa autoare a cărții a deținut directoratul A.O.R. Timișoara timp de 18 ani iar în 2013 a predat ștafeta unei generații mai tinere.

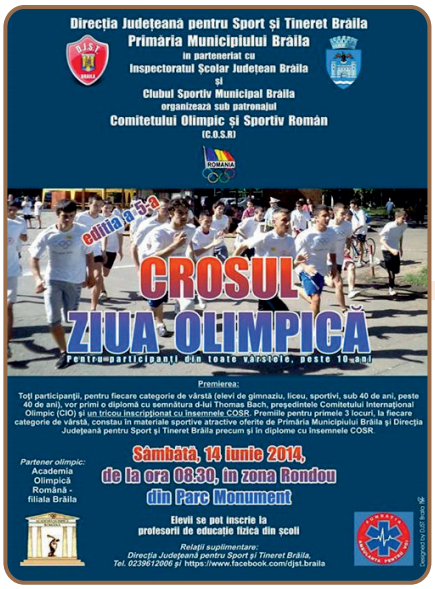

Revenind la lucrarea "Valorile Olimpismului", trebuie din start să spunem că avem o lucrare de specialitate care nu ne duce într-un spațiu abstract, teoretizant, despre valorile olimpismului. Doamna Doina Moț a ales calea bătătorită (dar consacrată) de a prezenta accesibil o scurtă istorie a olimpismului, apoi de a ne face cunoscut întreg dicționarul olimpic intrat în limbajul curent al consumatorului și practicantului de sport (deopotrivă) și, în fine, de a conecta societatea actuală la istorie și la valori care aparent s-au diluat în peisajul contemporan.

Mai mult decât atât, distinsa autoare face câteva conexiuni surprinzătoare dar captivante prin originalitatea lor... Mă gândesc aici cu plăcere la capitolele care pun față în față olimpismul și transdisciplinaritatea, olimpismul și inteligența emoțională sau olimpismul ca punte între generații.

Fără îndoială, cititorul va descoperi și alte schimbări de perspectivă care îi vor releva noi fațete ale olimpismului precum diamantul transformat de mâna șlefuitorului. Citiți și vă bucurați.

de Mircea Cărbunaru

Urmare din pagina 8

Academia Olimpică Română...

Am avut prilejul să reprezint Brăila la această întrunire în calitate de responsabil al Comisiei de Cercetare și Documentare din cadrul A.O.R. - filiala Brăila. Filiala a fost premiată pentru activitatea de promovare a olimpismului în anul 2013 și a acordat o cupă și o diplomă secretarului filialei, domnului Mircea Cărbunaru.

În tot timpul petrecut la Izvorani, cei prezenți acolo au avut parte de o experiență unică. Au ascultat poveștile campionilor, au împărțit păreri și au plecat acasă cu un bagaj de cunoștințe mult mai mare. Cele mai dezbătute subiecte au fost sportul în viața tinerilor dar și promovarea olimpismului în rândul oamenilor. De asemenea, câteva filiale și-au prezentat activitatea iar unele dintre cele mai interesante subiecte a fost atinse de colegii de la Suceava care au inventat un nou sport și anume Touchball-ul dar și de cei de la filiala din Mureș care au împărtășit lucruri captivante despre îmbinarea posibilă dintre cultură și sport. Un alt punct de interes a fost faptul că din acest an sportul mondial va mai avea o zi de sărbătoare, data de 6 aprilie devenind "Ziua internațională a sportului pentru dezvoltare și pace".

Ca o privire retrospectivă, pentru câteva zile sportul a unit oamenii și toți au plecat de acolo cu gândul la promovarea mișcării sportive, îndrumarea tinerilor către sport dar și cu satisfacția că au înțeles acest fenomen.

Pasiunea oamenilor pentru sport, munca perseverentă a sportivilor, a antrenorilor pot aduce rezultatele dorite și pentru sportul brăilean. Mișcarea sportivă trebuie susținută și sunt necesare din ce în ce mai multe eforturi ale tuturor persoanelor implicate în fenomenul sportiv pentru a putea egala sau chiar depăși performanțele din trecut. Brăila este, și trebuie să fie și pe viitor, un centru important pentru mișcarea olimpică din țară cât și pentru cea internațională.

[A.M.N]

Izvoraniul "Academic"...

Cei 100 de ani de olimpism modern au fost marcați în acest an de C.O.S.R., prin filialele A.O.R. din țară, la Complexul Olimpic Sportiv de la Izvorani.

Departe de agitația din capitală, de traficul intens din București, la 30 de km, din orașul de unde se dă ora exactă în România, la Izvorani, marii sportivi care reprezintă cu mândrie țara noastră la competițiile internaționale au o oază a lor de antrenament, de pregătire sau de relaxare. Un loc unde se nivelează drumul către podiumuri.

Aici, în vara acestui an, timp de patru zile, la mijlocul lunii august (14-17 august), au fost invitați reprezentații A.O.R. din fiecare filială din țară. La eveniment au fost prezenți profesori universitari, directori de filiale A.O.R. și oameni care susțin olimpismul în țara iar invitatul special a fost doamna Doina Moț, maestră a sportului la volei care a activat atât ca jucătoare în echipa națională de volei dar și ca longevivă coordonatoare a Academiei Olimpice din Timișoara. Aceasta a împărtășit tuturor experiența sa de la Jocurile Olimpice de la Tokyo din 1964 și a primit din partea conducerii A.O.R. o plachetă drept premiu și mulțumire pentru ceea ce a făcut pentru sportul și implicit voleiul românesc.

COSTIN VASILE, "UCENICUL TAOIST" LA BRĂILA

"Thai Chi-ul este într-adevăr calea spre intrarea omului în armonie cu sine și cu universul."

Elena Iarca: Ați început să practicați Tai Chi Chuan în anul 1997. Ce v-a determinat să faceți această alegere?

Costin Vasile: Datorită experiențelor de viață treceam printr-un plin proces de autocunoaștere (cei care mi-au citit cartea "Ucenicul taoist" știu la ce mă refer). Despre Tai Chi Chuan și Chi Kung mai auzisem cu ani în urmă, dar vârsta fragedă și lipsa informațiilor de atunci au făcut să nu reținem importanța lor. Dorind să mă cunosc mai bine, am simțit cum rezonez cu aceste practici și cum, cu ajutorul lor, aveam să-mi îndepărtez blocajele psihice, energetice și emoționale pe care le aveam în acea perioadă. În 1997, când m-am apucat serios de exersarea Tai Chi Chuan și Chi Kung, cele două practici m-au ajutat să mă echilibrez, să mă centrez și să depășesc problemele pe care le aveam atunci. Rezultatele, odată apărute, m-au motivat să rămân în continuare pe această cale (Tao).

E.I.: Întâlnirea cu maestrul Mantak Chia a reprezentat un moment de cotitură în viața dumneavoastră?

C.V.: Întâlnirea cu maestrul Chia mi-a reconfirmat că alegerea făcută în studierea practicilor taoiste a fost cea corectă pentru mine. Întâlnirea cu un astfel de maestru te ajută să înțelegi, să aprofundezi și să aplici mai ușor principiile alchimiei interne taoiste. Câteva zile de curs cu un maestru te pot scuti de ani de zile de practică individuală, iar chinezii au proverb care spune că "un maestru pentru o zi este ca un părinte pentru viața întreagă".

E.I.: Ați fost în Thailanda. Cum v-a marcat această experiență?

C.V.: Thailanda este o țară extraordinară, însă am vizitat-o foarte puțin ca turist pentru că scopul călătoriei mele în Thailanda a fost legat de cunoașterea practicilor taoiste, școala sistemului Universal Healing Tao a maestrului Mantak Chia fiind în Tao Garden, stațiune situată în nordul țării. Este o experiență deosebită pentru că, timp de 3-4 săptămâni, departe de mediul obișnuit și stresul cotidian, informațiile și tehnicile predate de maestrul Chia se asimilează mult mai ușor.

E.I.: Plecând de la afirmația maestrului și călugărului școlii "Poarta Dragonului" Li Hecun: "Tai-Chi, într-un cuvânt, este armonie", ce semnificație are această artă marțială supremă?

C.V.: Pentru mine, Tai Chi Chuan-ul este calea care m-a ajutat să mă echilibrez fizic, emoțional și mental și să mă reconectez la fluxurile energetice naturale ale pământului și cosmosului. Așa cum spune maestrul Li, devenit între timp abate al mănăstirii din Cheng Du, Tai Chi-ul este într-adevăr calea spre intrarea omului în armonie cu sine și cu universul.

E.I.: Practicat în mod constant, Tai-Chi devine un mod de viață?

C.V.: Practicarea constantă a exercițiilor de Tai Chi Chuan ne ajută să ne mișcăm mai armonios în timpul activităților curente, păstrând structura corpului și nealterând-o prin poziții incomode sau dificile. Pe de altă parte, în momentul în care în viața noastră apar situații tensionate, înțelegerea principiilor din Tai Chi Chuan ne ajută să le depășim într-un mod benefic nouă.

Pentru aceasta este nevoie de timp și fiecare evoluează în ritmul lui, nu există timpi standard de transformare a Tai Chi-ului într-un mod de viață, dar acest lucru se întâmplă cu siguranță.

Interviu realizat de **Elena Iarca**

(Continuare în pagina 15)

Urmare din pagina 4

„... un talent muncit”
Interviu cu Diana Mocanu

2000 - Campionatul European de juniori de la Helsinki. Diana Mocanu alaturi de alte doua inotătoare brăilene de top: Beatrice Coadă Câșlaru și Camelia Potec

Mircea Cărbunaru: În altă ordine de idei, ce crezi că definește un campion de nivel internațional?

Diana Mocanu: Ambiția. Am un exemplu. În grupele în care mă pregăteam eu erau mulți copii, nu eram numai eu singură... ceilalți colegi ai mei făceau aceleași antrenamente ca și mine însă eu am reușit să obțin performanțe internaționale, alții au rămas numai la nivel de performanță națională. Pe lângă ambiție poate că e nevoie și de un anumit talent însă în cazul meu a fost mai degrabă vorba de multă muncă.

M.C.: Perioada 1999-2001 rămâne o perioadă specială din viața ta. Atunci ai câștigat tot ce se putea câștiga important pentru un sportiv de excepție: titluri europene (la juniori), mondiale, olimpice și un record olimpic la 100 m spate (1 minut și 21 sutimi de secundă). Lipsește însă un titlu european la seniori...

D.M.: Mi-am zis înainte să mă las de sport că dacă de la 6 ani și până aproape de 20 de ani am câștigat tot ceea ce se putea câștiga important pe plan sportiv (n.r. - Titlul mondial și olimpic), mai am nevoie de titlul european? Răspunsul a fost: Nu.

M.C.: Am ajuns și la acel controversat moment al abandonului sportului de performanță, în anul 2002, după o participare la Europenele de la Berlin... Mulți nu știau ce se va întâmpla cu Diana Mocanu... Ai ramas însă în sport și din 2004 pregătești copii la natație în cadrul CSM Brăila... Ce fel de antrenor este Diana Mocanu, pornind de la experiențele personale în relația sportiv-antrenor?

D.M.: Cred că mai bine ar fi să răspundă un copil la întrebarea asta. Îmi vine greu să mă etichetez sau să mă descriu obiectiv. Clar că nu pot face însă o comparație directă între mine ca antrenor și antrenoarea pe care am avut-o eu. Suntem două caractere total diferite, poate că la început, ușor influențată de stilul antrenoarei mele, am pornit pe același drum... Între timp mi-am revizuit puțin opiniile fiindcă generațiile de tineri sportivi s-au schimbat și nu mai poți lucra cu aceleași metode. Din păcate, spun asta... fiindcă noile generații sunt poate mai... comode decât am fost noi, ca generație de sportivi.

M.C.: ... și mai puțin interesate sau mai puțin dispuse să sacrifice ani de muncă?

D.M.: Exact. Aici problema pleacă și de la părinți, de la familie... Părinții oferă în ziua de azi totul pe tavă copiilor. Dacă ei au fost privați de anumite lucruri încearcă să ofere înzecit acele lucruri copiilor. Acest lucru face că, în afara familiei, copii să fie vulnerabili să o ia pe alte drumuri decât cele care ar trebui să meargă. În prezent nu mai știm să dăm o motivație copiilor că să aibă pentru ce munci și să știe să aprecieze valorile autentice...

În același timp, noi, antrenorii, avem mijloace tot mai puține să motivăm sportivii. Trebuie făcut ceva pentru a se îmbunătăți sistemul, trebuie să oferim condiții mai bune sau burse consistente pentru a susține sportivii. Noi primeam burse olimpice la loturi cam de 50-70 lei (n.r. - la valoarea monetara actuală)... erau ceva nesemnificativ. De banii aceea cumpărăm uneori echipament sportiv sau medicație. Noi ne întreținem de acasă sau antrenorul făcea în așa fel încât se dădea peste cap și aducea sponsorizări... Aceste lucruri trebuie să se schimbe în prezent.

M.C.: Din perspectiva imensei experiențe pe care ai dobândit-o pe plan sportiv, ce crezi că ar trebui adus în sistemul sportiv actual pentru a schimba lucrurile?

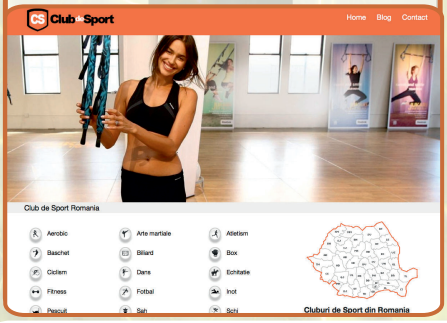
D.M.: În primul rând ar trebui să avem baze sportive. Dacă ne uităm la noi, în Brăila: bazin la standarde actuale nu avem, stadion (de atletism) nu mai avem, ne trebuie săli de sport mai bine dotate și modernizate... abia pe urmă putem vorbi despre alte lucruri. Ceea ce știu este că în momentul în care, de exemplu, vine un copil la bazin, vede că arată plăcut, părintele vede că are o tribună decentă în care să poată sta pe perioada antrenamentelor, noi ca antrenori avem un mediu propice de lucru, atunci vor apărea din nou rezultate. Noi constatăm însă că, la momentul actual, nu se poate sta în bazin din cauza umezelii. Cunosc antrenor care a plecat din motive medicale fiindcă nu putea lucra zi de zi în condiții de umiditate extremă în aer. Din cauza subfinanțării se fac economii absurde la curent, apa și celelalte facilități. S-a mers pe principiul că dacă s-a putut odată și noi am obținut performanțe în aceste condiții, atunci se poate și a doua oară. Din păcate, nu se mai poate.

M.C.: Diana, la final aș vrea să vorbim tot despre antrenorat. Eu cred că sunt părinți care și-ar dori să își vadă copii făcând natație sub îndrumarea Dianei Mocanu. Ce trebuie să facă acești părinți pentru a-și îndeplini această dorință sau pentru a îndeplini dorința copiilor de a face natație cu Diana Mocanu?

D.M.: Nu trebuie să facă nimic special, doar să mă caute la C.S.M. Brăila sau la bazinul acoperit de la L.P.S. Brăila, când am antrenamente cu copii. Pentru mine relația cu părinții este foarte importantă. Mai târziu, la alt nivel de performanță, rolul părintelui este vital. Antrenorul spune copilului că trebuie să aibă un anumit program, o anumită alimentație dar părinții trebuie să ajute antrenorul ca aceste exigențe sportive să fie respectate. Dacă nu există colaborare între părinți și antrenor, degeaba vrea copilul să facă sport. Copilul trebuie ajutat să înțeleagă de ce nu se duce la discotecă sau de ce nu trebuie să mănânce dulciuri în perioadele de pregătire sau de ce trebuie să se priveze de anumite lucruri. Apropo de sacrificii, eu, ca sportiv, nu am fost nici măcar la petrecerile organizate de clasă în care învățam (baluri, banchete de final de perioade școlare...). În acea perioadă eram și eu răzvrătită, cum e posibil, de exemplu, să nu mă înțeleagă că vroiam să particip la un bal al bobocilor... Am fost mai târziu la un astfel de bal și am ajuns la concluzia că nu am pierdut nimic. Dacă aș fi știut atunci ceea ce știu acum, cred că nu m-aș fi retras. Însă, trebuie să atrag atenția că, atunci când ești ținut prea din scurt, se face iarăși o mare greșeală. Erau însă alte timpuri și altă filozofie de viață. A fost o presiune prea mare pentru vârsta pe care o aveam atunci iar părinții copiilor trebuie să învețe ceva chiar și din acest exemplu.

OPORTUNITATE DE PROMOVARE A CLUBURILOR SPORTIVE BRAILENE

Website-ul **http://www.club-de-sport.ro/** poate reprezenta și pentru cluburile brăilene o oportunitate de promovare gratuită. Acest website permite prezentarea datelor de contact a tuturor cluburilor românești cu ajutorul unei hărți intractive. Realizatorii website-ului pot dezvolta această inițiativă într-un portal specializat al cluburilor sportive așa că îi vom urmări cu interes evoluția. **[M.C.]**

IMNUL ȘI CREZUL OLIMPIC

Dicționar Olimpic (V)

IMNUL OLIMPIC este cântat atunci când steagul olimpic este ridicat. Muzica a fost compusă de compozitorul grec **Spiros Samaras** (1861–1917) iar versurile au fost scrise de către poetul grec **Kostas Palamas** (1859-1943). Pentru prima dată acest imn a fost interpretat în ziua de 5 aprilie 1896 pe stadionul din Atena, când regele George I al Greciei a declarat deschisă prima ediție a Jocurilor Olimpice Moderne.

Tu, antic Spirit, duh etern, tu creator a toate
A tot ce e Sublim, Frumos și adevăr curat e,
Pogoară-te să strălucești, cu limpedea-ți lumină
În slava ta de pe Pământ, ca-n slava ta divină!

În alergări și-n lupte-apari la-ntrecerea de forță
Aceste jocuri nobile le-aprinde cu-a ta torță!
Din ramul cel nepieritor coroana sa s-aleagă
Dârzenie dă-i trupului și oțelită vlagă!

Câmpii și munți și mări, prin jur ți-or străluci curate
În templul vast de purpură și dalbă puritate,
În templul său, un'se postern, popor lângă popor
O, antic Spirit, duh etern, o duh nemuritor.

Spiros Samaras

Kostas Palamas

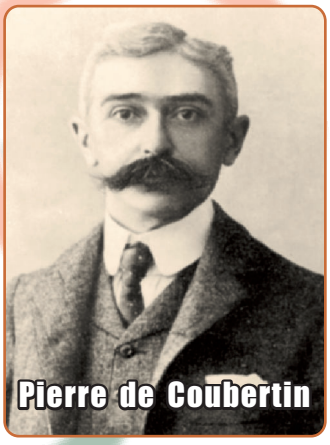
Dreptul de utilizare a imnului olimpic în comunicațiile promoționale nu se acordă.

CREZUL OLIMPIC

Este o frază rostită de baronul **Pierre de Coubertin** la Congresul Internațional Atletic de la Paris, în 1894:

„**Cel mai important lucru în Jocurile Olimpice nu este să câștigi ci să participi, așa cum cel mai important lucru în viață nu este triumful ci lupta. Ideea principală nu este să cucerești, ci să fi luptat bine.**"

Crezul olimpic poate fi utilizat de parteneri cu obligația de a menționa numele autorului.

Pierre de Coubertin

Articol de Antr. **Mihail Dumitru**

"Special friends" Brăila - Tratament prin sport pentru persoanele cu dizabilități

Articol de **Ana Maria Niculescu**

Marginalizați de multe ori din cauza dizabilităților lor, oamenii cu handicapuri fizice luptă de două ori mai mult pentru integrarea în societate decât o face un om care nu are o astfel de suferință. Activitatea fizică este una dintre coordonatele esențiale ale unei vieți sănătoase cu atât mai mult pentru persoanele cu dizabilități pentru care, de multe ori, se dovedește a fi o terapie.

"Special Friends" Brăila a luat ființă la inițiativa unui grup mic de oameni inimoși, care au simțit nevoia să iasă în societate și să nu rămână izolați. Grupul sportiv "Special Friends" Brăila este alcătuit din oameni care doresc să promoveze sportul pentru persoane cu dizabilități și care îi determină pe aceștia să evolueze în societate prin această recuperare cu ajutorul sportului.

O parte dintre membrii cei mai fideli ai "Special friends"

Grupul persoanelor cu dizabilități din Brăila a avut ca prim pas legarea unor prietenii și alcătuirea unei echipe cât mai unite care să se integreze în societate.

Ideea de a se organiza o astfel de asociație la Brăila a fost a doamnei Leocă Fănuța care după o experiență la Lugoj, unde participase la o competiție sportivă pentru persoanele cu dizabilități, s-a gândit să înființeze o astfel de structură și la Brăila. Din dorința de a ajuta oamenii cu probleme fizice, a luat ființă **Asociația Club Sportiv al Persoanelor cu Dizabilități Fizice "Special Friends" Brăila**, un grup de oameni cu dizabilități care participă la diverse activități sportive. La început, grupul se axa numai pe plimbări prin parc, discuții despre planurile de viitor ale asociației dar și despre problemele lor, iar în timp s-au apropiat și au început să organizeze ieșiri în grup și competiții.

Lucrurile au început să prindă contur în momentul în care Asociația "Special Friends" a primit un sediu.

(Continuare în pagina14)

DIN NOU PE PODIUM

Articol de **Ana-Maria Niculescu**

Anul acesta Brăila a urcat din nou pe podium la sportul cu mingea mică. După un sezon greu cu multe scoruri surpriză, cu schimbări în rândul antrenorilor dar și cu câteva accidentări ușoare ale jucătoarelor, H.C. Dunărea a încheiat sezonul competițional pe locul 3. Este a doua medalie din handbalul feminin brăilean după cea (n.r. - tot de bronz) obținută la finele sezonul 2009-2010.

Odată cu dispariția de pe harta handbalul românesc a echipei Oltchim Râmnicu-Vâlcea, campionatul intern a devenit din ce în ce mai echilibrat iar echipe precum: HCM Baia Mare, Corona Brașov sau HC Dunărea Brăila au revendicat pretenții la titlu.

La echipa brăileană plecarea lui Cristian Preda de pe banca Dunării Brăila a fost un moment de răscruce... După ce a adus puncte importante la Brăila, Preda a decis să părăsească echipa, iar gruparea a fost preluată de Alexandru Viorel. Cu un nou antrenor pe bancă, care venea cu un stil diferit de antrenament, brăilencele au pierdut puncte importante în campionat iar speranțele pentru a prinde un loc cât mai sus pe podium au început să dispară. A urmat apoi reintoarcerea Alexandrinei Soare și la Brăila s-a simțit un progres încă de la primul joc. Soare a dovedit în acest an că, în ciuda anumitor opinii răutăcioase, este cea mai indicată antrenoare să obțină performanță cu H.C. Dunărea.

Sezonul 2013-2014 a însemnat pentru Dunărea Brăila o oportunitate de a câștiga încă o medalie în cei aproape 10 ani de evoluție pe prima scenă a handbalului românesc... Competiția internă se anunța, încă de la debutul sezonului, oarecum echilibrată la vârf iar singura "pată de culoare" o reprezenta Baia Mare datorită cooptării unor jucătoare de la "defuncta" Oltchim. În aceste condiții, suporterii brăileni aveau toate motivele să spere la un nou succes. Omogenitatea echipei, transferurile Ramonei Farcău și Nicoletei Safta, publicul din Polivalentă au fost atuurile Brăilei după care, poate, alte echipe tânjeau.

Început bine, sezonul trecut avea să fie o sinusoidă. Cu excepția victoriei de la Brașov, unde H.C. Dunărea lui Cristi Preda a fost de "nerecunoscut" prin atitudine, meciurile din deplasare au reprezentat aceeași veșnică problemă. Evoluțiile slabe din deplasări, au contrastat cu victoriile de pe teren propriu... și nu pentru că ar fi fost un alt 7 pe teren, ci datorită faptului că acasă nu poți sfida sau dezamăgi publicul spectator.

În această conjunctură aducerea experimentatei Alexandrina Soare a însemnat și atingerea unui obiectiv în urma unui play off apreciat de unii și hulit de alții. Egalul dramatic de la Roman, ne-a făcut să sperăm la mult mai mult și accederea în acel "Final 3"...

În fine, după un an greu în care aproape nimeni nu mai spera la câștigarea unei medalii, Dunărea Brăila a încheiat anul în mod fericit și, după 5 ani, a ocupat din nou locul III pe podiumul Ligii Naționale de Handbal Feminin.

Ziua de 31 mai 2014 a adus sărbătoare din nou în Sala Polivalentă "Danubius" și a intrat în istoria sportivă locală... Din nou pe podium! În fața suporterilor echipa a primit medaliile de bronz apoi a urmat șampania, bucuria și zâmbetele... Prin urmare folosim și acest prilej pentru a felicita echipa medaliată: jucătoarele Andreea Adespii, Nicoleta Safta, Raluca Irimia, Andreea Bărbos, Ana-Maria Drăguț, Alina Horjea, Lăcrămioara Stan, Adina Brot, Nicoleta Eșanu, Gabriela Dobre, Elena Voicu, Ada Moldovan, Ramona Farcău, Gabriela Perianu și antrenorilor Alexandrina Soare și Alexandru Viorel.

Experiența arată însă că nu accederea pe podium este dificilă ci menținerea pe el.

Pledoarie pentru mișcare:
“Sport și Sănătate în aer liber!”

Mișcarea este cadoul cel mai prețios pe care ni-l putem face și cel mai puțin costisitor când vorbim despre sănătatea noastră.

Sute de copii și tineri cu vârsta între 9 și 30 ani din județul Brăila, municipiul Brăila, orașul Însurăței, comuna Viziru și comuna Chiscani au participat la activități și jocuri nonformale sportiv-recreative.

Asociația Clubul de Turism “Proilavia” Brăila a venit în întâmpinarea acestora printr-o metodă nonformală, nouă și inovatoare de înțelegere a rolului și necesității practicării de exerciții fizice, de mișcare în aer liber cât mai frecvent, dar mai ales în spații nonformale. Aceasta fiindcă am vrut să demonstrăm că nu doar în parcuri putem face mișcare și sport, ci și în cartiere unde sunt locuri în care ne putem simți bine prin sport.

Prin proiectul nostru am venit în cartierele orașului Brăila și am organizat concursuri, aplicații sportiv-recreative nonformale, pe trotuare sau în fața blocurilor, toți copiii fiind încântați că au învățat jocuri noi și distractive. De asemenea, am adaptat la mediul urban activități precum orientarea turistică dar s-au organizat și activități deja consacrate în țările din vestul Europei: ștafete, olimpiada veselă, rugby tag, plimbare cu biciclete tandem (pentru 2 persoane), vânătoarea de obiecte, gimnastică, jocuri cu cercuri, cu mingi de volei și fotbal, alergări și diverse alte forme alternative de sport.

În paralel, am derulat o campanie de informare în școli și licee din județul Brăila privind beneficiile unui stil de viață sănătos.

În opinia noastră, cu toții trebuie să ne implicăm pentru ca orice copil să știe să înoate, să meargă pe role, să știe să patineze, să se dea pe “biclă” (n.r. - Denumire adoptat recent pentru bicicletele utilizate la mișcare în mediul urban), să știe să schieze, să știe un joc de echipă și să își asume regulile nescrise ale fair-play-ului și spiritului de competiție.

Proiectul “Sport și sănătate în aer liber!” s-a derulat în perioada iulie-octombrie 2014 și a fost finanțat de Consiliul Județean Brăila prin Programul pentru finanțarea nerambursabilă a activităților nonprofit de interes județean: cultură, culte, sport pentru anul 2014. Dacă noi am putut, atunci și alte cluburi sportive sau structuri neguvernamentale pot încerca să acceseze aceste fonduri nerambursabile în folosul brăilenilor și al sportului.

Articol de **Gabriel Lălă**
(președinte Asociația “Proilavia” – Brăila)

Urmare din pagina 12

...“Special Friends” Brăila...

Aici, cei implicați în acest proiect dar și oamenii simpli care suferă de un anumit handicap se pot bucura de activități sportive precum tenis de masă, șah, table, remi sau darts, dar și de simple discuții. Un alt proiect al celor de la "Special Friends" îl reprezintă revista asociației, în care este relatat fiecare eveniment la care ei participă.

În 2014 "Special Friends" Brăila a încercat să coopteze noi membri, având la sediu chiar și doi voluntari, o persoană care îi învață să facă sport și încă o persoană care este axată pe partea de psihologie care îi ajută foarte mult la comunicare și care încearcă să strângă legăturile dintre ei.

Activitatea fizică este una din coordonatele esențiale ale unei vieți sănătoase, cu atât mai mult, pentru persoanele cu dizabilități, dovedind capacitățile terapeutice, fie că vorbim de sporturi de recuperare, de performanță, ori pur și simplu despre mișcarea în scopuri recreative.

Pentru ca toate acestea să meargă bine, pentru ca oamenii să poată să se elibereze și să se destindă, "Special Friends" are nevoie de noi membri, de sponsori dar și de un spațiu mai mare, cu rampă, care să le permită desfășurarea activităților sportive sau cele de recuperare fizică cu aparate de gimnastică speciale.

În acest an, la FlashMob-ul sportiv organizat de D.J.T.S. Brăila, membrii Asociației Club Sportiv al Persoanelor cu Dizabilități Fizice "Special Friends" Brăila au participa la mai multe discipline sportive printre care aruncatul cu mingea de baschet la coș și darts. La ambele probe membrii “Special Friends” Brăila au urcat pe podium. A fost o competiție care i-a unit pe cei din "Special Friends". Asemenea evenimente îi fac pe acești oameni să fie mai siguri pe ei și, într-un fel, acceptați în societate.

Să nu uităm că, adesea, persoanele cu dizabilități au o stimă de sine scăzută și sunt predispuse la depresie și izolare, însă activitatea fizică le poate reda capacitatea de a se simți valorizate.

Sportul crează astfel cadrul propice stabilirii de contacte între persoane care au aceleași necesități și probleme și ajută la legarea de noi prietenii. Interacționând cu alți oameni care se confruntă zilnic cu același tip de dificultăți sau cu oameni fără astfel de probleme, persoanele cu dizabilități pot înțelege că nu sunt singuri și își pot împărtăși lesne experiențele sau își pot depăși limitele.

[AMN]

Ucenicul taoist...

urmare din pagina 10

Elena Iarca: Ce beneficii fizice și emoționale aduce Tai-Chi?

Costin Vasile: Din punct de vedere fizic, exersarea regulată a formelor (Taolu) întărește structura corpului, condensând energia în oase și în mușchi, flexibilizează tendoanele și articulațiile, reglează sistemele corpului (respirator, circulator, digestiv, nervos, etc.). În plus, ajută la circulația fluidelor în interiorul corpului (sânge, limfă, hormoni). Putem spune că, în final, omul își clădește un corp fizic mlădios și ferm. Pe plan emoțional, ne ajută să nu mai luăm totul personal, să învățăm să transformăm situațiile neplăcute din viață în situații plăcute, conform principiului Yin-Yang. În plan mental, reușim să liniștim și să echilibrăm mintea, în același timp, să-i creștem puterea de concentrare și atenția distributivă. Acest lucru se obține și datorită echilibrării activității emisferelor cerebrale prin exerciții specifice.

E.I.: Împreună cu soția dumneavoastră, Miruna Macavei, predați diferite practici din sistemul universal Tao. Care sunt acestea?

C.V.: Pe parcursul anilor ne-am specializat în mai multe ramuri ale sistemului Universal Healing Tao. Foarte importante sunt cele legate de echilibrarea emoțională și energetică, cunoscute sub denumirea de "basic Chi Kung" (practici fundamentale de Chi Kung): "deschiderea orbitei microcosmice", "surâsul interior", "sunetele vindecătoare"... Avem apoi exercițiile legate de întărirea structurii: în primul rând cele reunite sub denumirea "cămașa de fier" (Iron Shirt Chi Kung), apoi cele legate de flexibilitatea articulațiilor, tendoanelor și coloanei vertebrale - Tao Yin (Yoga taoistă)... Nu în ultimul rând, alături de noi se pot exersa tehnicile pentru crearea corpului energetic prin fuziunea energiilor interne ("fuziunea celor cinci elemente").

E.I.: La final vă rog să ne vorbiți despre activitatea publicistică pe care o desfășurați: articole, cărți și multimedia despre Tai Chi, Chi Kung și Feng Shui.

C.V.: Începând cu anul 2003, când am devenit instructor asociat în sistemul maestrului Mantak Chia, am început să scriu articole despre Tai Chi Chuan, Chi Kung și Feng Shui, care au apărut în diferite ziare și reviste din țară (ziarul "Național", "Adevărul", "Financiar", revista "Psihologia Azi", revistele "Casa mea", "Ora de Arhitectură", "Confort magazin", "Casa și Grădina", "Despre SPA" etc.)... În același an 2003 am publicat prima ediție a cărțile mele "Ucenicul taoist", reeditată în 2013, în care caut să transmit cititorului, într-o manieră simplă, principiile practicilor taoiste. În 2008 am publicat primul manual al practicantului de Feng Shui în limba română: "Feng Shui tradițional – principii, metode, formule și aplicații"... În 2003 și 2004 am lansat două website-uri (www.fengshui-tradițional.ro și www.tao-magic.ro) iar activitatea publicistică o continuăm chiar și cu dumneavoastră, prin acest interviu.

E.I.: Vă mulțumesc mult pentru amabilitatea de a-mi acorda acest interviu și pentru sinceritatea cu care ați răspuns la întrebări.

Miruna Macavei si Costin Vasile, o familie dedicată Tai Chi-ului

Colectivul redacțional

- **Coordonator număr:**
Mircea Cărbunaru
- **Colaboratori:**
Ana-Maria Niculescu
Elena Iarca
Florica Țolovici
Constantin Baciu
Ionel Iuga
Nelu Ivan
Mihail Dumitru
Gabriel Lălă
- **Corectura:**
Florentina Toader
- **Tehnoredactare și concepție grafica:**
Mircea Cărbunaru

- Publicație finanțată și realizată de **Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Brăila,**
- **Director executiv:**
Angelica-Alina Gogoriță
- **Director executiv adjunct:**
Nicușor Hagiu
- **Birou Sport DJST:**
Păunița Iuga
Corina Andronache
Mircea Cărbunaru

ISSN 2067 - 5585

E-mail: dsjbraila@upcmail.ro; dsjbraila@gmail.com
Tel/fax:0239612006; URL:www.dtsj.braila.net

Din istoria structurilor sportive brăilene

În urmă cu 110 ani, o adresă a "Comitetului de Tenis de Câmp" din Brăila anunța Primăria în legătură cu constituirea unei asociații de tenis în Brăila și solicita închirierea pe o perioadă de 5 ani a unei suprafețe de 900 mp în Parcul Monument. Ulterior (1929), sub numele de Tennis Club Brăila, va funcționa o asociație sportivă de tenis de câmp care va amenaja o frumoasă bază sportivă în Grădina Publică. Cel al cărui nume se leagă direct de sprijinirea acestei structuri sportive este industriașul Polydor Lykiardopol - membru fondator și cenzor al Asociației "Tennis Club Brăila", el fiind cunoscut în Brăila mai ales ca un om bogat și co-proprietar al Morii și Fabricii de Paste Făinoase "Ambatis - Lykiardopol" (situată pe Vadul Danubiului). (Sursa: Muzeul Brăilei) **[C.M.]**

Polydor Lykiardopol

La Tennis Club Brăila se practica tenis de câmp, tenis de masă iar iarna terenurile se amenajau ca patinoar

MINISTERUL TINERETULUI ȘI SPORTULUI

Sportul Brãilean

Fair Play

și

Toleranță

FAIRPLAY-UL TE RIDICĂ ÎN OCHII TĂI SI AI ADVERSARULUI

D.J.S.T. BRAILA

CAMPANIE ORGANIZATĂ DE

DIRECȚIA JUDEȚEANĂ PENTRU

SPORT ȘI TINERET BRĂILA

www.dtsj.braila.net

Designed by DJST Braila